

TIRZA VAN SCHIE

VERSJES VAN EEN MOEDER

Huis-tuin-en-keukenkrabbels
over geluk, liefde
en verdriet in kleine,
dagelijkse dingen

A scenic landscape photograph featuring a large body of water in the middle ground, a densely forested hillside on the left, and a rocky shoreline in the foreground. The sky is clear and blue. The text is overlaid on the water area.

Voor mijn zes grote en kleine maatjes.
Bedankt Thierry, voor jullie liefde en inspiratie!
En mijn moeder, Robert en Joël voor hun geloof
in Lentezoet.

Inhoud

1. LEVEN

DROOM JE?	10
Geboorte	12
Bijten	14
Slaapliedjes	16
Bevallen	18
Tragat	20
Bad	22
Vechten	24
Strand	26
Ontploffen	28
Wobbelloop	30

2. GROEIEN

ANDERE MOEDER	34
Kleumend	36
Papa	38
Sneeuw	40
Slis	42
Maart	44
Verkeer	46
Weps	48
Klam	50
Atoom	52
Juf	54

3. ZORGEN

DEFTIG JAAR LIEFDE	58
Oordelen	61
Thermometer	62
Schaamte	64
Druk	66
Gemist	68
Morgen	70
Cocon	72
Onvervuld	74
Verbinding	76
Sterrenpracht	78

4. LOSLATEN

DE GROOTSTE GOOFY- BLUNDER	82
Streepjes	85
Karakter	86
Tien minuten	88
Broer	90
Spons	92
Plusklasje	94
Open dag	96
Uniek	98
Zoeken	100
Schoolplein	102

5. KOESTEREN

OLIEBOLLENKRAAM	106
Vang	109
Mevrouw	110
Onverstaanbaar	112
Zijn	114
Wij samen	116
Juicht	118
Dromen	120
Bruist	122
Delen	124
Moment	126

DROOM JE?

Het roodoranje licht van de lantaarnpalen bescheen de regendruppels op zo'n manier dat het leek alsof iedere druppel afzonderlijk zichtbaar was. Het was al laat. We waren naar een open avond van de middelbare school geweest en liepen met onze vier kinderen terug naar de auto. We hadden ze alle vier op sleeptouw genomen. Ik wilde erbij zijn, mijn lief wilde erbij zijn en de website had ons met een 'broertjes en zusjes zijn welkom!' vriendelijk uitgenodigd. Het was een fijne avond geweest, maar nu was het koud, nat en donker en de auto stond niet direct op loopafstand. Ik sloot me een beetje af, geloof ik. Droomde een beetje weg. Niet bewust, maar de druppels waren zo mooi. En het licht. En de natte, glanzende weerkaatsing op het trottoir. Ineens had ik een blad in mijn handen. Niet zomaar een blad, maar een grote, bruine, geschulpte varen met een zaaddoos eraan. Ik verwonderde me over de structuur van dat vreemde blad en gooide het daarna nonchalant in de berm. Zonder na te denken over hoe dat blad in de eerste plaats in mijn hand was beland.

Juist wilde ik wat steviger doorlopen toen het gehuil van Lisa tot me doordrong. Verwonderd keek ik naar haar betraande gezicht en vroeg wat er was.

'Mijn blad, mam... Mijn mooie blad... Ik wilde het je laten zien en je hebt het gewoon weggegooid!'

Ineens besepte ik wat er gebeurd was. Ik keek snel om, maar we liepen in een massieve stroom van mensen en de berm was pikkedonker. Het blad was in mijn handen beland, omdat Lisa het aan mij gegeven had! Ik had weer eens iets gedachteloos aangenomen! Snel tilde ik haar op.

'Ooo, sorry Lies, sórry, het spijt mama zo!'

'Maar waarom gooide je mijn blad dan weg?' snikte ze.

'Ik weet het niet, ik dacht niet na. Ik had niet in de gaten dat jij degene was die me het blad gaf.'

'Maar vond je het blad niet mooi dan?'

'Ik vond het blad prachtig! Heus! Ik was alleen aan het dromen!'

'Maar je slaapt niet, mama, je ogen zijn niet dicht! Hoe kun je dan dromen?'

'Ik kan dromen met open ogen, jij niet?'

Daar moest Lisa eens fronsend over nadenken, of ze dat kon.

'Sorry Lies... Zullen we voortaan afspreken dat als je twijfelt, je me dan eerst even vraagt of ik toevallig droom? Dan stop ik er gewoon mee.'

'Ja. Laten we dat maar doen, mama.'

Ze snuifte nog wat na op mijn schouder en we stapten in de auto, het vervelende voorval in het donker achterlatend.

De grootste vijand voor de aandacht van mijn kinderen, dat ben ik zelf. Niet mijn huishouden, niet het feit dat we met zo veel zijn, niet de vermoeidheid die er soms bij komt kijken. Maar nu de kinderen dat weten en ik ook, kunnen we er wel afspraakjes over maken.

'Ben je aan het dromen, mam?'

Waarop ik meer dan eens antwoord: 'Ehhh ja, sorry. Wacht, wil je iets zeggen? Oké, ik luisterrrr!'

Toen we thuiskwamen, legde ik de kleintjes in bed en las ik mijn oudste zoon nog even voor over Eekhoorn. Eekhoorn had een lijn getrokken op het strand waar hij niet overheen mocht en nu zag alles aan de andere kant van die lijn er ineens veel mooier uit. Natuurlijk ging het verhaal over het verlangen dat ontstaat als je grenzen voor jezelf trekt. Maar iets bekijken dat achter een lijn ligt of dat je omkadert, maakt dat je het plaatje erachter ook wat bewuster bekijkt. De details beter ziet. Sven en ik maakten vierkante kaders van onze handen, door met onze duimen en wijsvingers een rechte hoek te maken. We lazen niet meer. We bekeken de huiskamer. De poes op tafel werd ineens een schilderijtje.

Terugdenkend aan het voorval met Lisa besepte ik dat ik alles in schilderijtjes had gezien. De druppels, de lantaarnpalen, het blad.

Ik snap Lisa's verdriet, maar ze weet niet dat ze een van mijn favoriete schilderijtjes is. Dat ik soms de boodschappen vergeet omdat ik kijk hoe ze haar veter strikt. Met ingespannen blik en met het puntje van haar tong precies tussen haar lippen. Dat ik soms niet naar bed ga omdat ik kijk hoe ze slaapt. Dat haar ademhaling dan zo mooi verdiept. Dat haar gesloten, zwarte wimpers op donkere donsjes lijken. Of misschien weet Lisa dat stiekem ergens wel, vergeeft ze me daarom zo makkelijk, als ik weer eens in een flow van gedachteloosheid zit.

De grootste vijand voor de aandacht voor mijn kinderen ben ik zelf. Maar ook de grootste vriend. En net als Eekhoorn vind ik alles achter een lijntje er prachtig uitzien. Alleen mag ik wél over de lijn stappen. Zodat we samen van grote, bruine, geschulpte varens kunnen genieten.

'Mam? Droom je?'

GEBOORTE

Het is gek
Hoe je zomaar
Helemaal vergeet
Hoeveel pijn
Het deed
Dat je alleen
Nog maar weet

Dat het zo was
Maar dat
Dat gevoel
Verdwenen is

En je vergeet
Dat er eigenlijk
Sowieso
Geleden is

Maar wat ik nog
Precies weet
Tot in iedere
Porie van mijn

Huid
Is hoe kracht
Zich zo
Enorm sterk
Uit

Hoe het voelde
Toen de pijn
Zachte warmte
Werd

Hoe jouw
Eerste gehuil
Klonk
Als een
Prachtig
Concert

Hoe hoop
Ineens de
Zachtste vorm
Kreeg

Dat ik zelf
Zo vol was
En mijn buik
Zo vreemd leeg

Blijkbaar heeft
De tijd
Enorm veel
Geduld

Wordt pijn
Vergeten en
Een hart...

Tot op knappen
Gevuld

BIJTEN

Mag ik bijten
In je neusje
In je buik
Of in je
Kuit?

Want je bent
Om op te
Vreten
Met je mooie
Zachte huid

Nergens eelt nog
Nergens haren
Hoogstens hier
Een blauwe plek

Van het spelen
Mag ik bijten?
Want je moeder
Die is gek

SLAAPLIEDJES

Als de slaap
Liedjes spelen
Op het zacht
Oranje licht

Als de praatjes
Stiller worden
En de oogjes
Zachtjes dicht

Als de wangen
Roze kleuren
En gemompel
Slechts nog rest

Voel ik mijn hart
Vol liefde stromen
Voel ik liefde
Op haar best

